inimene ei tulnud enne kella wiit. Nelja ajal tulla oli ju otse kombewastane.

Tammemägi märkas preili pahameelt ja õhkas kannatamatalt: „Kas ma teile kudagi abiks wõiksin olla?“

Preili Alma mõõtis teda ülewelt alla. „Teie? Kas teie talitamisest siis midagi mõistate? Tänan pakkumise eest, mina saan isegi kõigega toime —“

Tammemägi oleks kõigeparema meelega sellest külaliste waenulisest majast lahkunud. — Pilk mis ta preili poole saatis ei olnud sugugi „papist.“

„Wabandage, kui teid üksi pean jätma. — Mul on weel köögis tegemist. Miina, kaksteistkümmend klaastaldrekud siia: Albumid tõstke klaweri peale.

Tammemägi hingas kergemalt, kui preili saalist lahkus. Niisugust wastuwõtmist ei olnud ta weel näinud. Päris uskumata: Niisugune on siis omaljalgel seisaw moodne naesterahwas, kes halwaks panewalt meestesugust inimese peale alla waatab — kes pealegi weel õnne peab tänama, kui naene armulikult niisuguse „ülearuse inimese“ peale waatab. —

Pikkamisi sammus ta tubadest läbi ja waatles kõike arwustawal pilgul. Raamatu riiuli ette jäi ta seisma ja waatas ülesseatud raamatute taha. Pilgelik, tige naeratus mängis tema suu ümber. — Muidugi: tolm! Wähemalt kaks nädalat ei ole tolmu pühitud Ainult raamatute eest, kuhu külalise pilk waheşt puutuda wõis, oli pühitud.

Ja pildiraamide taga — tolm — No ja:

Tema pilk otsis ja — leidis. Seal kapi peal oli hane tiib. — Selle tõi ta maha ja pühkis iga pildi, iga raamatutaguse puhtaks. — Nii ei olnud tal wähemalt igaw.

Siis waatas ta seal toodud klaastaldrekuid. — Taewakene! Seal oliwad ju iga ühe peal tüdruku (ehk wast perenaese enese?) sõrmejäljed näha!

Jällegi otsis tema pilk, kui ta kusgilt peeglitagast käpateie siidipaberit leidis.

Täiesti unustades et ta mitte kodus ei wiibinud, wõttis ta paberi, istus walmis seatud laua juurde mille peale taldrekud oliwad ja hakkas igat üksikut nendest hoolsalt poleerima.

Juba oli tal wiimane taldrek käsil, kui preili Alma tuppa astus.

Ta jäi lahtise suuga ukse juurde seisma. Siis puhkes ta naerma. „Mis teie sääl teete? Kas jaburaks olete läinud?“

Tammemägi waatas üles ilma et kõige wähemat kohmetust oleks awaldanud, „ei sugugi. Taldrekud ei olnud päris puhtad. Teie tüdruk ei ole midagi wäärt. Ma wähendasin teie tööd —“

„Minu kallis siidipaber!“

„Seda wõib poest jälle saada. Mustuse häbi on aga raske jälle hääks teha, ja ikka langeb see, kas õigusega ehk ilma — perenaese süüks —“

„Aga paberiga? Ma toon teile rätiku — —“

„Tänan, ei olegi enam tarwis. Pealegi teeb paber klaasi, palju läikiwamaks.“

„Jumala pärast — ukse kell helises. Peitke paberid ära —“

Mõne silmapilguga oliwad nad — ühtlase mitte puhtuse saladuse pärast — üksteisele lähenenud.

Kell oli nüüd wiis ja wiisakad wõerad tuliwad.

Kõik parema seltskonna liikmed, noori ja wanu, ka üks wanadlane kirjanik oma kaasaga.

Kõneldi teadusest ja kunstist, kõik wäga kõrgetes nootides. Nooremad külalised laskšiwad pead norgu, nagu wärsked kewadelilled, mis mõni tund tua umbses õhus on seisnud.

Kirjaniku eit, kes peenelt haritud naesterahwas oli, katsus kergemat kõnetroni tarwitada, ilma et keegi teda selles aidata oleks julgenud. Siis tõusis ta üles ja läks teisi tuppa, lootes, seal rõõmsamaid inimesi leida. Möödaminnes puudutas ta proowides ühe pildi taha. Preili Alma kes temast mitte kaugel ei olnud, ehmatas peaaegu kangeks. Taewakene! sealt oli ta unustanud tolmu pühkida! See oli nüüd muidugi jälle wesi kirjaniku eide weskile, kes uueaja naesterahwaid pilgata armastas.

Kuidas imestas ta aga kui wanaproua tema õla peale tatsutas ja kiitis: „Tubli, tubli! See on samm edasi, mu laps. — Naesterahwas peab piinlikult puhas olema.“

Niipea kui kirjaniku kaasa teise tuppa oli läinud, ruttas Alma ühe pildi juurde ja waatas järele. Ei tolmu kusgil! raamid oliwad ka tagast puhtad. — Kas peaks Miina — —?

Seal puutus tema pilk Tammemäge, kes teda naeratades waatles, ja palaw juga jooksis Almal üle keha. — Õieti oli see temast häbematus ennast asjadesse segada, mis temase ei puudunud!

Noor naiskunstnik istus klaweri ette. Kõik kuulasiwad nagu kirikus.

Ta mängis wäga puhtalt Bachi, siis Schummani, siis midagi arusaamatat, tundmatat, wististe oma wabriku töö.